

Часть третя.

I.

Виниций дойде на себе-си и почувствува силна болка. Въ първия мигъ той не разбра, дѣ се намира и що става съ него. Главата му шумѣше, очитѣ му бѣхъ се замъглили. Но съзнанието му постъпнено се възвръщаше и, най-послѣ, той съзрѣ трима хора, наведени надъ него. Двамата той позна: Урса и стареца, когото събори, като изнасяше Лигия. Третиятъ, съвсѣмъ непознатъ за него, му държеше лѣвата рѣка, като я растриваше отъ лакътя до плѣщитѣ и му причиняваше такава болка, щото той, като взе това за особенъ видъ отмъщение, извика съ стиснѣти зѣби:

— Убийте ме!

Но тѣ не обръщахъ внимание на думитѣ му, като че ги не чуехъ, или ги считахъ за обикновени охкания отъ болка. Урсъ, съ своего мрачно и зловещо лице на варваринъ, държеше вързопъ дълги бѣли връзки, а старецътъ казваше на човѣка, който растриваше рѣката на Виниция:

— Увѣренъ ли си, Главгъ, че раната на главата не е смъртоносна?

— Да, почтенний Криспъ, — отговори Главгъ, — като служѣхъ на робитѣ въ флотата и послѣ като живѣехъ въ Неаполь, азъ лѣкувахъ много ранени и съ дохода, който имахъ отъ това занятие, откупихъ себе-си и сѣмейството си отъ робство... Главата не е опасно наранена. Когато тоя човѣкъ, (той посочи съ глава на Урса) е отнелъ дѣвойката, той е блѣсналъ похитителя въ стѣната. Болниятъ, като е падалъ, види се, заслонилъ се е съ рѣката си, която е навехнѣлъ и счупилъ, но, благодарение на това, е спасилъ главата и живота си.

— Много отъ братята сж се ползували отъ твоитѣ знания, — отговори Криспъ, — и ти се славишь, като искусенъ лѣкаръ... Ето защо азъ испратихъ Урса за тебе.

— Който по пѣтя се призна, че вчера е искалъ да ме убие.